

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Sacramentis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

dunt, cæcitate præcipue puniri impietatem. Si ordinaria potestas, aut maior pars, haberet ius interpretandi, fuissent antequam dæ sententiæ Phariseorum, sententijs Zachariæ, Simeonis, Elisabethæ, Mariæ, Hannæ, & similibus: Sed Ecclesia vera plerumque obnoxius cæcus, in quo dominatur magna multitudo impiorum, sicut dicitur Iesaias: Nisi Deus reliquisset nobis semen, sicut Sodomus: Ideo nequaquam alliganda est interpretatio ad ordinariam potestatem, & maiorem partem. Et insidiæ cauendæ sunt, cum aliorum hoc prætextu stabilire errores conantur. **C A E T E R U M** ipsum donum agnoscendam est, & Deo gratiæ agendæ, quod sententiæ ita gubernavit Ecclesiam, ut cum obscurata esset doctrina, non eam accenderit. Ut post Noë, interpretis promissionis fuit Abraham sic post Moysen missi sunt Samuel, David, & ordine ceteri: Regibus Pharisæis & Sadducæis, erant tamen Simeon, Zachariæ, Elisabetha, Maria, & alij multi, in quibus donum interpretationis fulgebat, in alijs magis, in alijs minus illustre. Ita postea Deus in Ecclesia libere excitavit flammam veræ doctrinæ. Hanc igitur accendimus, prætextu multitudinis, vel ordinariæ potestatis, propugnantis idola & errores. **C A E T E R U M** & labi possumus, qui antea recte senserant, & recte sentientes aliquid habent caliginis. Et suas stipulas, ut ad Corinth. dicitur: Quare sententiæ ex veteri Dei tradito, & dextre collato, iudicandæ sunt. De similitudine traditionum, & de legib. Episcoporum infra dicitur. Nec enim vnitæ Ecclesiæ, collocanda est in similitudine humanarum traditionum, quæ continentur: hęc sententiæ, quod humanæ traditiones non sunt colendæ. Item, quod propter eas non sint damnandi hi, qui alioqui recte sentiunt.

DE SACRAMENTIS.

I N I T I O constituamus simplicem vocabuli descriptionem. Sacramentum nunc quidem, ut in Ecclesia loquimur, vocatur ceremoniam in Evangelio instituta, ut sit testimonium promissionis, quæ est angelij propria, videlicet promissæ reconciliationis, seu gratiæ. **H O M I N E S** prophani cogitant Sacramenta esse signa promissionis, quæ discernant à cæteris hominibus nos, qui quasi huic gradui adiuncti sumus, ut discerneret Romanum toga ab aliarum nationum hominibus, seu esse signa quorundam officiorum erga homines. Vt enim quondam in fœderibus faciendis mos erat, vna veluti ex sacralibus rebus: ita nunc multi humano more exultant, cœnam Domini tantum esse talem notam mutui fœderis inter homines. Sed quæquam multi sunt fines Sacramentorum ordinati, tamen longe ceteris antefendus est hic principalis finis, quod sint signa voluntatis

erga nos, videlicet testimonia addita promissioni gratiæ. Ac in-
tota Ecclesia, in qua statim post lapsum Adæ, edita pro-
missione gratiæ, additæ sunt ceremoniæ, videlicet sacrificia Adæ,
incedebantur de cælo: Offercebatur agnus, qui consumebatur
illis flamma. Id significabat venturæ hostiæ passionem, de qua
missio facta erat, & testimonium erat reconciliationis.

DEINDE cum renouaretur promissio, additum est novum te-
stimonium, scilicet circumcisio. Deinde iterum instaurata luce do-
ctrinæ, accessit mactatio agni, & aliæ ceremoniæ. Ita in Ecclesia, vo-
ci Evangelij additi sunt ritus, Baptismus, & Cœna Domini. De alijs
postea dicam. Hi ritus non sunt humana spectacula, vt Græcorum tra-
gediæ institutæ, vt qualiscunq; memoria rerum gestarum traderetur
posteriori: sed habent alios longe superiores fines.

PRIMUM enim sunt signa voluntatis Dei erga nos, seu testi-
monia promissæ gratiæ. Ideo Paulus de Abraham inquit, accepisse
eum circumcissionem, tanquam sigillum iustitiæ fidei, id est, testimo-
nium quo Deus testatur esse, cum receptum esse in gratiam. Et quia
Sacramenta sunt addita promissionibus, ideo sicut promissionem acci-
pi fide necesse est, ita oportet in vsu Sacramentorum accedere fidem
autem promissionem.

POSTEA possunt accedere multi
fines: Confessio, discrimen à cæteris sèctis, publici conuentus cele-
britas, admonitio de certo opere. Vt Cœna Domini primum est testi-
monium gratiæ erga nos. De toto Evangelio, de morte & resurre-
ctione Christi nos admonet, testatur nobis donari beneficia Christi.
Et hic necesse est fidem accedere, quæ credat promissioni gratiæ.

DEINDE accedunt alij fines. Theodosius credens Evangelio,
hæc exemplo publice confiteretur quid sentiat. Item, per hunc ritum in-
telligitur seiunctus à cæteris sèctis.

TERTIO, Quia Deus
vult Ecclesiam non in latebris iacere prorsus ignotam, sed vult eam
conficere & audiri, vt nomen suum celebretur, & doctrina propage-
tur: Ideo etiam vult honestos cœtus esse, vult in publica congrega-
tione honore Evangelium. Vt igitur in tali conuentu ostendatur con-
fessio, & sint exercitia fidei, semper voluit esse publicos aliquos ritus
ad quos publice conueniret Ecclesia. Et quanquam Diabolus va-
rie dissipare & deformare tales conuentus conatur, tamen Deus eos
subinde repurgat, & mirabiliter conseruat. Ita & cœna Domini, pro-
pter hanc vtilitatem instituta est, vt sit neruus publicæ congregatio-
nis.

POSTREMO admonet ritus de multis officijs. Primum
de gratiarum actione præstanda Deo, postea de mutua benevolentia
membrorum Ecclesiæ. Sicut vna vescebantur rebus sacrificatis, hi,
qui fœdera faciebant.